

[Fiskeriministeren]

synspunkter, som hr. Erlendsson og hans parti går ind for. Begge disse forskere har lagt al deres kraft ind på at sikre, at man gennemfører sådanne reguleringer af fiskeriet, at der også bliver mulighed for at opretholde et fiskeri i fremtiden, og således at også fremtidens forbrugere får mulighed for at få fisk på bordet.

Jeg vil afholde mig fra at gå ind i alle de detaljer og selvmodsigelser, som hr. Erlendsson præsterede under sit indlæg. Jeg forstår, at når vi taler om Nordsøen, gælder det om at fiske på torsken, fordi de æder så mange af de andre fisk. Men når hr. Erlendsson så vender sig mod Østersøen, skal vi fiske på brislingen, fordi hr. Erlendsson er bange for, at den fortrænger torsken. Det har vel ikke nogen sammenhæng med, at hr. Erlendsson kender nogen i det område, hvor han færdes meget, der har rejst specielt dette brislinge-problem? Jeg vil i hvert tilfælde gerne sige, at man kan ikke anlægge en fiskeripolitisk linje hverken nationalt eller i forhandlinger med andre lande, hvis man til hver eneste lejlighed indretter sig på lige bestemt det, der passer én i den aktuelle situation. Der er nødt til at være en linje og en konsekvens i de ting, man foretager sig.

Det samme er tilfældet med hr. Uwe Jensen (Ribe a.). Vi har igen fået et af hr. Uwe Jensen (Ribe a.)s foredrag om, hvor dårlige forhandlere medlemmer af regeringen er, og hvor gerne de andre ville hjælpe os til nogle bedre resultater. Jeg vil gerne sige, at den tilføjelse, hr. Uwe Jensen (Ribe a.) gjorde til det, jeg citerede under spørgetiden i sidste uge, ændrer ikke ved det synspunkt, som hr. Uwe Jensen (Ribe a.) har givet udtryk for over for fiskerne, at man ikke skal have kvoteringer. Hr. Uwe Jensen (Ribe a.) står i EF-Parlamentet og siger, at de er både nødvendige og forståelige, og så hjælper det ikke noget, at han tilføjer, at de skal have et særlig stort plus eller stort minus til Danmark, for det er selve princippet, hr. Uwe Jensen (Ribe a.) tager afstand fra ved den ene lejlighed, men accepterer ved den anden.

Det kommer også til udtryk i forbindelse med vurderingen af forhandlingsresultaterne. Vi bebrejdes her, at vi når for dårlige resultater, og samtidig skal man sidde i EF-Parlamentet og høre hr. Uwe Jensen (Ribe a.) give udtryk for, at vi ikke har imødekommet englænderne langt nok. Jeg skal give et

kort citat fra mødet den 15. februar 1978, hvor hr. Uwe Jensen (Ribe a.) siger: »Når Kommissionen nu i forvejen udmærket var klar over den engelske kræmmertaktik, så burde man vel nok, uanset om man skulle have mistet lidt prestige, have føjet England noget mere. Det kan måske lyde mærkeligt, at en dansker fremhæver dette argument, men lad os være realistiske. Det er jo en kendsgerning, at englænderne får deres vilje i den sidste ende – det plejer de da. Og man skulle ikke have udsat fiskerierhvervet for denne usikre overgangsperiode.«

Hr. Uwe Jensen (Ribe a.) siger altså, at vi skulle have bevæget os så langt, som der skulle til for at få en aftale i stand i den nuværende forhandlingssituation i EF. Hr. Uwe Jensen (Ribe a.) ved, hvad det betyder. Han ved, at det betyder, at vi skal acceptere 12 zones præference og dominerende præference ud til 50 sømil. Hr. Uwe Jensen (Ribe a.) ved, at det betyder en sperlingkasse ud til 2° øst, og det vil sige stort set hele Nordsøen. Og sådan kunne jeg fortsætte. Jeg behøver det ikke, for hr. Uwe Jensen (Ribe a.) kender de britiske standpunkter, de standpunkter, de ikke har rokket sig fra.

Men det er ikke det, vi skal diskutere i dag. Det, jeg synes er aldeles utilfredsstillende, er, at vi bringes i den situation, at det synspunkt fremføres – uanset om der, som hr. Kofoed gav udtryk for, ikke er nogen, der lytter efter – i EF-Parlamentet af det næststørste parti i folketinget, at vi burde have imødekommet de britiske krav, således at vi havde haft denne aftale i stand.

Jeg skal så kun gøre en enkelt bemærkning mere til hr. Uwe Jensen (Ribe a.), som igen forsøger at bilde folketinget og offentligheden ind, at man kan veto sig frem til større kvoter. Det kan man ikke. Man kan forhandle sig frem til det bedst mulige resultat, men man kan ikke veto sig frem til større kvoter. Man kan veto sig frem til, at der ikke bliver truffet nogen beslutninger, og det er den situation, EF er i i dette øjeblik. Når det er sådan, er det jo, fordi Rådet alene kan træffe beslutning enten i enighed eller på forslag fra Kommissionen.

I den sammenhæng vil jeg da gerne fortsætte med at sige, at det er ikke rigtigt, når hr. Uwe Jensen (Ribe a.) siger, at Danmark ikke har gjort indsigelse mod Kommissionens forslag, men har taget dem til efterret-